> A oni odpowiedzieli: Uwierz w Pana Jezusa Chrystusa, a będziesz zbawiony, ty i twój dom.
>
> *— Dzieje 16:31*

Książka: Nowy Testament / Dzieje
Tematy: Zbawienie, dzieci, wiara, rodzina

Interpretacja:
Omawiany werset, *Dzieje Apostolskie 16:31*, opisuje rozmowę między *apostołem Pawłem* a rzymskim strażnikiem więziennym. Gdy trzęsienie ziemi wstrząsnęło fundamentami więzienia, strażnik podszedł do Pawła i zapytał, co musi uczynić, aby dostąpić zbawienia. Odpowiedź była zwięzła i niezwykle wymowna!

Znaczenie „zbawienia”

Kwestia *„zbawienia”* zajmuje centralne miejsce w chrześcijaństwie, ale co dokładnie oznacza to pojęcie? W istocie chodzi tu o uwolnienie od grzesznego stanu oraz otrzymanie przebaczenia i życia wiecznego. Proces zbawienia rozpoczyna się w momencie, gdy pokładamy wiarę w *Jezusie* i uznajemy Go za swojego Zbawiciela.

Znaczenie wiary

Paweł udzielił strażnikowi następującej rady: *„Uwierz w Pana Jezusa Chrystusa”*. Innymi słowy, to właśnie wiara w Jezusa prowadzi nas do zbawienia. Nie oznacza to jednak jedynie przekonania o tym, że Jezus istniał czy że był mądrym człowiekiem. Wiara to głębokie, osobiste oddanie się Jezusowi jako Zbawicielowi; wiąże się ona z ufnością wobec Niego, postępowaniem zgodnie z Jego naukami oraz powierzeniem Mu własnego życia.

Obietnica dla rodziny

Werset ten wspomina również, że *„a będziesz zbawiony, ty i twój dom”*. Obietnica ta nie oznacza automatycznego zbawienia wszystkich członków rodziny, niezależnie od ich własnej wiary czy osobistych decyzji. Można ją natomiast rozumieć jako zachętę do prowadzenia naszych rodzin drogą wiary – wskazywania im *drogi do Chrystusa* i zachęcania do uwierzenia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> I dam wam nowe serce, i włożę nowego ducha do waszego wnętrza. Wyjmę serce kamienne z waszego ciała, a dam wam serce mięsiste.
>
> *— Ezechiela 36:26*

Książka: Stary Testament / Ezechiela
Tematy: Zbawienie, serce, Duch

Interpretacja:
Werset *Ezechiela 36:26* stanowi Bożą obietnicę dla ludu Izraela; Bóg zobowiązuje się w nim przemienić serca tych, którzy są od Niego oddaleni, i poprowadzić nas ku nowemu życiu w Jego obecności. Werset ten jest zatem przesłaniem nadziei i świadectwem Bożej łaski w naszym życiu.

W tym fragmencie Bóg mówi o swoim zamiarze usunięcia zatwardziałości z naszych serc – tej twardości, która niczym serce z kamienia często oddala nas od Niego. Zatwardziałość serca prowadzi do nieposłuszeństwa, odrzucenia prawdy i grzechu; jest ona znamieniem naszej upadłej ludzkiej natury. Bóg jednak obiecuje to zmienić, zapowiadając, że da nam nowe serce.

Nowe życie, o którym mowa w tym wersecie, to życie *w Chrystusie*. Gdy powierzamy swoje życie *Jezusowi* i przyjmujemy dar *Ducha Świętego*, nasze życie ulega przemianie. Zostajemy wyzwoleni z grzesznej natury, odnowieni i stajemy się nowym stworzeniem. Bóg działa w nas, kształtując nasze serca z ciała.

Musimy przez wiarę przyjąć tę przemianę serca, którą obiecuje Bóg. Musimy uwierzyć w Bożą obietnicę i oddać Mu swoje życie, aby On mógł w nas działać. Przemiana dokonująca się w naszym życiu nie jest czymś, co możemy osiągnąć o własnych siłach; zależy ona całkowicie od Bożej mocy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wiem bowiem, że to doprowadzi do mojego zbawienia dzięki waszej modlitwie i pomocy Ducha Jezusa Chrystusa.
>
> *— Filipian 1:19*

Książka: Nowy Testament / Filipian
Tematy: Zbawienie, Modlitwa, Duch

Interpretacja:
Apostoł *Paweł* napisał List do Filipian, przebywając w więzieniu; w tym fragmencie informuje adresatów, że jego uwięzienie przyczyniło się do szerzenia Ewangelii. Mimo uwięzienia Paweł raduje się, że *Chrystus* jest głoszony, i jest przekonany, iż wydarzenia te doprowadzą do jego uwolnienia.

Werset *Filipian 1:19* przypomina nam o znaczeniu modlitwy oraz obecności *Ducha Jezusa Chrystusa* w naszym życiu. Paweł jest pewien, że uwięzienie nie oznacza końca jego życia i że zostanie uwolniony dzięki modlitwom zanoszonym w jego intencji oraz pomocy Ducha

Jezusa Chrystusa. Werset ten daje nam nadzieję, że w trudnych sytuacjach, z jakimi się mierzymy, Bóg działa poprzez nasze modlitwy i wsparcie *Ducha Świętego*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nasza zaś ojczyzna jest w niebie, skąd też oczekujemy Zbawiciela, Pana Jezusa Chrystusa.
>
> *— Filipian 3:20*

Książka: Nowy Testament / Filipian
Tematy: Zbawienie, niebo, Jezus

Interpretacja:
Fragment Listu do *Filipian 3:20* stanowi dla nas, wierzących, ważne przypomnienie. Często skupiamy się na sprawach ziemskich – codziennych troskach i celach materialnych – tracąc z oczu fakt, że nasze prawdziwe obywatelstwo jest w niebie.

Innymi słowy, naszą prawdziwą ojczyzną *jest Królestwo Niebieskie*. Oznacza to, że choć żyjemy na ziemi i posiadamy ziemskie obywatelstwo, nasze prawdziwe oddanie i przynależność odnoszą się do Królestwa Bożego. Jako obywatele nieba musimy sprawić, by nasze priorytety, wartości i czyny były zgodne z *nauką Chrystusa i Jego Królestwa*.

Jak możemy to zastosować w naszym życiu?

Fakt, że jesteśmy obywatelami nieba, ma ogromne znaczenie dla naszej codzienności. Z jednej strony oznacza to, że przyjmujemy inną perspektywę i żyjemy nadzieją na przyszłość. Z drugiej – stanowi wyzwanie, by żyć zgodnie z wartościami i zasadami Królestwa Bożego.

Jednym z największych wyzwań, przed jakimi stoimy jako chrześcijanie, jest zachowanie wierności i oddania *Chrystusowi* w świecie, który ceni i promuje rzeczy sprzeczne z Jego nauką. A jednak naszym głównym obowiązkiem jako obywateli nieba jest naśladowanie Chrystusa i pełnienie Jego woli. Oznacza to, że nasza tożsamość jako naśladowców *Jezusa* musi mieć pierwszeństwo przed narodowością, rasą, statusem społecznym czy czymkolwiek innym.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie odrzucam łaski Boga. Jeśli bowiem przez prawo jest sprawiedliwość, to Chrystus umarł na próżno.
>
> *— Galacjan 2:21*

Książka: Nowy Testament / Galacjan
Tematy: Zbawienie, laska, Jezus, prawo, sprawiedliwosc

Interpretacja:
Galacjan 2:21 zachęca nas do refleksji nad relacją między Bożą łaską a sprawiedliwością uzyskiwaną przez *Chrystusa*. *Paweł* kieruje te słowa do Galatów, aby przypomnieć im, by nie odrzucali Bożej łaski i zrozumieli, że – pomimo istnienia Prawa – jedynie Chrystus może zapewnić sprawiedliwość.

Prawo i łaska

W czasach Pawła Prawo stanowiło fundament życia żydowskiego. Nie było ono jedynie zbiorem zasad i przepisów, których należało przestrzegać; postrzegano je jako sposób na osiągnięcie sprawiedliwości w oczach Boga. Paweł przypomina jednak, że Prawo jest niewystarczające do uzyskania sprawiedliwości i że tylko dzięki Bożej łasce – objawionej w

śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa – możemy dostąpić zbawienia.

Jezus Chrystus a sprawiedliwość

Śmierć Chrystusa na krzyżu jest aktem Bożej sprawiedliwości i miłości do ludzkości. Chrystus wziął na siebie grzechy świata, abyśmy mogli zostać usprawiedliwieni przed Bogiem. Co więcej, ofiara Chrystusa nie tylko ukazuje Bożą sprawiedliwość, ale także przywraca naszą relację z Bogiem. Dzięki temu aktowi łaski otrzymujemy sprawiedliwość, której nie bylibyśmy w stanie osiągnąć o własnych siłach.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Choćby drzewo figowe nie zakwitło i nie było plonu w winnicach, choćby i owoc oliwy zawiódł, i pola nie przyniosły żywności, trzoda zniknęła z owczarni, i nie było bydła w oborach; Ja jednak będę się radował w PANU, rozraduję się w Bogu mojego zbawienia.
> *— Habakuka 3:17-18*

Książka: Stary Testament / Habakuka
Tematy: Zbawienie, Owocność, żniwo, radość, wino, adoracja

Interpretacja:
Księga Habakuka jest jedną z najkrótszych w *Starym Testamencie*, a jednak nie ustępuje innym pod względem głębi i znaczenia. W tej księdze prorockiej odnajdujemy wezwanie do refleksji nad obecnością Boga pośród przeciwności losu i cierpienia, a omawiany tu fragment stanowi tego piękny przykład.

W Księdze *Habakuka 3:17–18* prorok opisuje sytuację skrajnego niedostatku i braku środków do życia. Mimo tego pozornego spustoszenia, wyraża on postawę ufności i nadziei pokładanej w Bogu.

W tym świetle fragment ten można odczytywać jako wezwanie do wiary w trudnych chwilach. Nawet gdy wydaje się, że wszelkie źródła utrzymania zniknęły, prorok podkreśla, że Bóg pozostaje obecny i działa w życiu swojego ludu. Przesłanie to jest niezwykle aktualne w naszych czasach, naznaczonych niepewnością, kryzysem gospodarczym oraz konfliktami społecznymi i politycznymi.

Jak jednak odnaleźć tę radość w Bogu? Jednym z najlepszych sposobów jest modlitwa i czytanie *Słowa Bożego*. Dzięki modlitwie możemy zwracać się bezpośrednio do Niego i prosić o siłę oraz mądrość niezbędne do dalszego kroczenia naprzód. Z kolei rozważając Słowo Boże, możemy przypominać sobie dane nam przez Niego obietnice i czerpać siłę potrzebną do stawiania czoła życiowym wyzwaniom.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wiem bowiem, że mój Odkupiciel żyje i że w ostateczny dzień stanie na ziemi.
>
> *— Hioba 19:25*

Książka: Stary Testament / Hioba
Tematy: Zbawienie, Zbawiciel, troska

Interpretacja:
Księga Hioba jest jedną z najstarszych ksiąg Biblii, podejmującą tak istotne tematy, jak cierpienie, wiara i nadzieja. W 19. rozdziale *Hiob* wyraża głęboki ból i żal po utracie

rodziny, zdrowia oraz majątku. Mimo wszystko, czego doświadcza, Hiob trzyma się nadziei – pewności, że jego *Odkupiciel* żyje i go wybawi.

Kim jest Odkupiciel Hioba?

Słowo *„odkupiciel”* pochodzi od hebrajskiego terminu *„goel”*, odnoszącego się do bliskiego krewnego, na którym spoczywał obowiązek odzyskania lub wykupienia tego, co zostało utracone lub skradzione (bądź osoby, która znalazła się w takiej sytuacji). W kontekście biblijnym odkupiciel był zobowiązany do uwolnienia niewolnika, wykupienia majątku czy obrony praw zabitego krewnego.

W przypadku Hioba jego Odkupicielem nie był człowiek – krewny, lecz sam Bóg. Hiob wierzył, że tylko Bóg może wybawić go z cierpienia, naprawić poniesione straty i przywrócić mu godność. Przekonanie to opierało się na solidnych fundamentach teologicznych Prawa Mojżeszowego, które głosiło, że Bóg jest jedynym właścicielem całego stworzenia oraz obrońcą uciśnionych i potrzebujących.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A choć go nie widzieliście, miłujecie; i w niego, choć teraz go nie widzicie, wierzycie; i cieszycie się radością niewysłowioną i pełną chwały; Otrzymując koniec waszej wiary – zbawienie dusz.
>
> *— I Piotra 1:8-9*

Książka: Nowy Testament / I Piotra
Tematy: Zbawienie, wiara, radość

Interpretacja:

Fragment *I Piotra 1:8-9* ukazuje kluczową ideę chrześcijaństwa: *wiarę w Boga i Jego Syna, Jezusa Chrystusa*. Jednak tym, co czyni ten werset szczególnym, nie jest jedynie sama koncepcja wiary w Boga bez fizycznego oglądania Go, lecz radość, jaka z tej wiary płynie. Innymi słowy, wiara w Boga stanowi źródło radości i szczęścia, których często nie sposób wyrazić słowami.

Jak można wierzyć w coś, czego się nie widzi?

Wiele osób może zastanawiać się, jak to możliwe, by wierzyć w coś, czego nigdy nie widziały. Odpowiedź kryje się w wierze. Wiara to całkowite zaufanie i przekonanie co do rzeczy, których nie można dostrzec za pomocą zmysłów fizycznych. Jeśli chodzi o Boga, Jego obecność i miłość można odczuć w codziennym życiu, w otaczających nas ludziach oraz w sytuacjach, z którymi się stykamy.

Warto również zauważyć, że wiara w Boga nie oznacza ignorowania rozumu czy nauki. Wiara i rozum wzajemnie się uzupełniają, a nie wykluczają. Nauka pomaga nam zrozumieć, jak funkcjonuje świat, natomiast wiara nadaje życiu i celowi naszego istnienia głębszy, bardziej znaczący wymiar.

Zbawienie naszych dusz

Dusza jest najważniejszym elementem naszego istnienia; stanowi ona siedlisko naszej świadomości, zdolności rozumienia i emocji. Dzięki wierze w Boga możemy dostąpić zbawienia duszy. Czym jednak jest zbawienie i jaki ma ono wpływ na nasze życie?

Zbawienie oznacza uwolnienie od grzechu i jego konsekwencji. Wiąże się ono z odkupieniem przez Boga i nawiązaniem z Nim wiecznej relacji. Gdy przyjmujemy *Jezusa jako naszego Pana i Zbawiciela*, stajemy się dziećmi Bożymi i możemy prowadzić życie kierowane przez *Ducha Świętego* – życie, które przynosi nam pokój, miłość i wieczną nadzieję.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w

trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jak nowo narodzone niemowlęta pragnijcie czystego mleka słowa Bożego, abyście dzięki niemu rośli.
>
> *— I Piotra 2:2*

Książka: Nowy Testament / I Piotra
Tematy: Zbawienie, jedzenie, odrodzenie, Słowo Boże

Interpretacja:
Głównym celem Pierwszego Listu św. Piotra jest zmotywowanie i zachęcenie chrześcijan, którzy z powodu swojej wiary doświadczali prześladowań. Fragment *I Piotra 2:2* wskazuje na znaczenie odrzucenia wszystkiego, co nas kala, oraz na potrzebę sięgania po *Słowo Boże*, aby wzrastać w zbawieniu.

W tym wersecie *Piotr* porównuje duchowe mleko do mleka matki, które otrzymuje noworodek. Tak jak mleko matki jest niezbędne do fizycznego wzrostu i rozwoju niemowlęcia, tak duchowe mleko jest kluczowe dla duchowego wzrostu i rozwoju każdego wierzącego.

Znaczenie czystego duchowego mleka

Warto zauważyć, że duchowe mleko musi być „czyste” (czyli nieskażone). Oznacza to, że musi być wolne od domieszek fałszywych nauk czy ludzkich filozofii. Słowo Boże jest naszym źródłem pokarmu i niezwykle ważne jest, abyśmy właściwie się nim karmili i w ten sposób wzrastali w wierze. Musimy zachować ostrożność wobec przekazów płynących z mediów czy od innych ludzi, gdyż mogą one zniekształcać prawdę zawartą w Słowie Bożym i prowadzić nas do wiary w rzeczy niezgodne z prawdą. Dlatego tak ważne jest, abyśmy uczyli się odróżniać prawdę od fałszu.

Wzrastanie w zbawieniu

Ostatecznym celem przyjmowania duchowego mleka jest nasz wzrost w zbawieniu. Oznacza to, że musimy doświadczać nieustannego duchowego rozwoju i postępu, zawsze dążąc do zbliżenia się do Boga i życia zgodnie z Jego wolą. Wzrastanie w zbawieniu nie polega na osiągnięciu doskonałości z dnia na dzień; jest to raczej ciągły proces wymagający czasu, wysiłku i konsekwencji. Musimy być gotowi poddać się nauczaniu Słowa Bożego i pozwolić *Duchowi Świętemu*, aby nas prowadził i przemieniał.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Lecz wy jesteście rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście rozgłaszali cnoty tego, który was powołał z ciemności do swej cudownej światłości.
>
> *— I Piotra 2:9*

Książka: Nowy Testament / I Piotra
Tematy: Zbawienie, Ewangelizacja, Świętość, Światło

Interpretacja:
Fragment *I Piotra 2:9* przypomina nam o roli, jaką każdy z nas odgrywa w Bożej misji. Werset ten podkreśla, że wszyscy my – wierzący *w Chrystusa* – zostaliśmy przez Boga wybrani, by stanowić część *Chrystusowego* królewskiego kapłaństwa. Oznacza to, że zostaliśmy stworzeni do służby Bogu i powołani do głoszenia Jego wielkości, miłosierdzia, dobroci oraz miłości.

Co więcej, werset ten mówi nam, że jako wierzący zostaliśmy wyprowadzeni z ciemności do Jego przedziwnego światła. Innymi słowy, Bóg wywiódł nas z mroku grzechu i obdarzył swoim boskim światłem, abyśmy mogli żyć w prawdzie i sprawiedliwości. Jako wierzący odgrywamy istotną rolę w społeczeństwie. *I Piotra 2:9* przypomina, że jesteśmy powołani,

by być „narodem świętym” i Bożą „własnością szczególną”. Oznacza to, że dzięki naszej wierze musimy działać na rzecz dobra społeczeństwa i dążyć do tworzenia wspólnoty bardziej sprawiedliwej i pełnej miłości dla wszystkich.

Ponadto, jako kapłani, jesteśmy powołani do niesienia społeczeństwu Bożej miłości i łaski. Wiąże się to z podejmowaniem działań na rzecz walki z ubóstwem, dyskryminacją, okrucieństwem i nienawiścią. Musimy kochać bliźnich jak samych siebie, niosąc pomoc i nadzieję tym, którzy jej potrzebują.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Teraz też chrzest, będąc tego odbiciem, zbawia nas – nie jest usunięciem cielesnego brudu, ale odpowiedzią czystego sumienia wobec Boga – przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa.
>
> *— I Piotra 3:21*

Książka: Nowy Testament / I Piotra
Tematy: Zbawienie, chrzest, oczyszczenie, Zmartwychwstanie

Interpretacja:
Jeden z najważniejszych fragmentów chrześcijańskiej Biblii znajduje się w *I Piotra 3:21* i mówi o chrzcie oraz jego związku z naszym zbawieniem. W tym wersecie *Piotr* wyjaśnia, że chrzest nas zbawia dzięki zmartwychwstaniu *Jezusa Chrystusa* – nie w sensie dosłownym, jako obmycie ciała z nieczystości, lecz w sensie duchowym, jako zachowanie czystego sumienia przed Bogiem.

Chrzest jest ważnym sakramentem w Kościele chrześcijańskim, symbolizującym śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Poprzez chrzest wyrzekamy się grzechu i

zobowiązujemy do podążania za Bogiem w codziennym życiu. W istocie chrzest jest aktem wiary, który łączy nas z Bożą łaską i miłosierdziem.

Czy chrzest jest konieczny do zbawienia?

Wielu chrześcijan uważa, że chrzest jest niezbędny do zbawienia, podczas gdy inni nie są tego pewni. W rzeczywistości nie ma jednej odpowiedzi na to pytanie, gdyż zależy ona od perspektywy teologicznej danego Kościoła oraz przekonań poszczególnych osób. Warto pamiętać, że chrzest jest aktem wiary i oddania Bogu, który może pomóc nam zbliżyć się do Niego.

Co dzieje się z osobą, która umiera bez chrztu?

Odpowiedź brzmi: nie możemy z całą pewnością wiedzieć, co dzieje się z kimś, kto umiera nieochrzczony. Niektórzy wierzą, że Bóg jest na tyle miłosierny, iż przebacza wszystkim, niezależnie od tego, czy przyjęli chrzest, czy nie. Inni uważają, że chrzest jest konieczny, aby wejść do nieba. Najważniejsze jest to, by nie osądzać innych za brak chrztu, lecz raczej pozostawać otwartym na Boże miłosierdzie i podążać własną drogą wiary.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Gdyż sam Pan z okrzykiem, z głosem archanioła i dźwiękiem trąby Bożej zstąpi z nieba, a zmarli w Chrystusie powstaną pierwsi. Potem my, którzy pozostaniemy żywi, razem z nimi będziemy porwani w obłoki, w powietrze, na spotkanie Pana, i tak zawsze będziemy z Panem.
>
> *— I Tesaloniczan 4:16-17*

Książka: Nowy Testament / I Tesaloniczan

Tematy: Zbawienie, Anioły, śmierć, niebo, Drugie przyjscie, czasy ostateczne

Interpretacja:
Świat od zawsze pełen jest pytań i wątpliwości dotyczących czasów ostatecznych oraz tego, co wydarzy się, gdy one nadejdą. Biblia stanowi kluczowe źródło dla osób poszukujących odpowiedzi i nadziei pośród niepewności. Jedne z najbardziej interesujących i pouczających wersetów na ten temat znajdują się w *I Tesaloniczan 4:16-17*.

W tych wersetach apostoł *Paweł* mówi o powtórnym przyjściu *Jezusa Chrystusa* na ziemię. Opisuje, jak powrotowi Chrystusa towarzyszyć będą głos archanioła i dźwięk Bożej trąby. Mowa w nich również o tym, że najpierw powstaną z martwych ci, którzy umarli w Chrystusie, i dołączą do wierzących pozostających na ziemi. Razem zostaną oni uniesieni do nieba, by spotkać się z Panem i pozostać z Nim na zawsze.

Wersety te mają ogromne znaczenie nie tylko dla chrześcijan; mogą również stanowić źródło inspiracji i nadziei dla każdego, kto mierzy się z perspektywą śmierci czy nadejściem czasów ostatecznych. Zamiast lęku przed nieznanym, fragment ten daje nam pewność, że jako wierzący możemy mocno trzymać się obietnicy i niezachwianej nadziei na *powrót naszego Zbawiciela*.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bóg bowiem był w Chrystusie, jednając świat z samym sobą, nie poczytując ludziom ich grzechów, i nam powierzył to słowo pojednania.
>
> *— II Koryntian 5:19*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian

Tematy: Zbawienie, Jezus, pojednanie, grzech, świat

Interpretacja:
W tym biblijnym wersecie odnajdujemy myśl, że *Bóg w Chrystusie* dążył do pojednania nas ze sobą i ze światem. Apostoł *Paweł*, zwracając się do kościoła w Koryncie, przypominał, że Bóg nie poczytuje nam naszych grzechów, lecz działa przez *Swojego Syna, Jezusa*, aby zapewnić nam możliwość zbawienia i pojednania.

Czym jest pojednanie?

Pojednanie to akt ponownego zjednoczenia dwóch stron, które były ze sobą skłócone lub oddalone. W kontekście biblijnym pojednanie oznacza przywrócenie relacji między Bogiem a ludzkością – relacji zerwanej przez grzech. Bóg pragnie, abyśmy ponownie zbliżyli się do Niego, żyli w społeczności z Nim i dzielili z Nim osobistą, głęboką więź; właśnie dlatego dąży do pojednania nas ze sobą.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bo smutek, który jest według Boga, przynosi pokutę ku zbawieniu, czego nikt nie żałuje; lecz smutek według świata przynosi śmierć.
>
> *— II Koryntian 7:10*

Książka: Nowy Testament / II Koryntian
Tematy: Zbawienie, nawrócenie, pokuta, smutek, troska

Interpretacja:
W *II Koryntian 7:10* mówi o dwóch rodzajach smutku: smutku według Bożej woli oraz smutku tego świata. Smutek według Bożej woli prowadzi nas do nawrócenia i zbawienia. Pojawia się on, gdy uświadamiamy sobie, że nasze postępowanie nie podoba się Bogu, i

jesteśmy gotowi na zmianę.

Pokuta dla zbawienia

Nawrócenie jest kluczowym pojęciem w życiu każdego chrześcijanina; to decyzja o zmianie kierunku życia i odwróceniu się od grzechu. Smutek według Bożej woli prowadzi do nawrócenia, a nawrócenie prowadzi do zbawienia. Gdy żałujemy za grzechy, wyznajemy wiarę w *Jezusa* i przyjmujemy Jego ofiarę, doświadczamy zbawienia, które On nam oferuje.

Smutek tego świata

Smutek tego świata to smutek, który do niczego dobrego nie prowadzi; jest to smutek pusty i pozbawiony sensu. Pojawia się on, gdy tracimy coś dla nas cennego – czy to relację, pracę, czy dobra materialne. Taki smutek może prowadzić do lęku i depresji.

Skutek w postaci śmierci

Werset ten ostrzega, że smutek tego świata sprowadza śmierć. Nie chodzi tukoniecznie o śmierć fizyczną, lecz o śmierć duchową, która oddziela nas od Boga. Smutek tego świata może sprawić, że oddalimy się od Boga i damy się pochłonąć własnym problemom oraz troskom.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Umie Pan pobożnych wyrwać z pokusy, a niesprawiedliwych zachować na dzień sądu, aby byli ukarani.
>
> *— II Piotra 2:9*

Książka: Nowy Testament / II Piotra

Tematy: Zbawienie, sadzic, kara, pokusa

Interpretacja:
II Piotra 2:9 mówi o Bożej zdolności do wybawienia nas z pokus oraz do ukarania tych, którzy żyją niegodziwie. Fragment ten podkreśla, jak ważne jest zaufanie Bożej łasce i Jego woli, abyśmy mogli wyjść zwycięsko z prób, którym poddawane są nasze decyzje.

Werset ten pojawia się w kontekście wezwania apostoła *Piotra*, by chrześcijanie mieli się na baczności przed fałszywymi nauczycielami i ich zwodniczymi działaniami. Piotr zachęca wiernych, by nie podążali za takimi naukami, gdyż mogłoby to pociągnąć za sobą poważne konsekwencje dla ich życia.

W tym ujęciu werset ten wskazuje na potrzebę czujności oraz szukania Bożej pomocy w pokonywaniu życiowych pokus i przeszkód. Boża wola stanowi naszą siłę w chwilach słabości i pozwala nam wytrwać na wyznaczonej przez Niego drodze.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie zwleka Pan ze spełnieniem obietnicy, jak niektórzy uważają, że zwleka, ale okazuje względem nas cierpliwość, nie chcąc, aby ktokolwiek zginął, lecz aby wszyscy doszli do pokuty.
>
> *— II Piotra 3:9*

Książka: Nowy Testament / II Piotra
Tematy: Zbawienie, nawrócenie, cierpliwość, obietnice, pokuta, czasy ostateczne

Interpretacja:
II Piotra 3:9 przypomina nam o Bożej cierpliwości i miłosierdziu, ukazując, że Bóg nas kocha i pragnie, aby wszyscy ludzie się nawrócili i wybrali podążanie Jego drogą.

Często tracimy cierpliwość, gdy sprawy nie układają się po naszej myśli, jednak Bóg ma doskonały plan dla każdego z nas, a Jego czas jest zawsze właściwy. Ten fragment zachęca nas do refleksji i uświadomienia sobie, że Boże zamysły wykraczają poza nasze własne pragnienia i że tylko On zna właściwy moment na spełnienie swoich obietnic.

Kontekst historyczny

Kontekst historyczny *2. Listu św. Piotra* jest kluczowy dla zrozumienia znaczenia tego wersetu. W księdze tej *Piotr* zwraca się do wspólnoty wiernych zmagającej się z trudnościami wynikającymi z prześladowań i herezji. Prześladowania przybrały na sile i wydawało się, że Bóg opuścił Kościół; Piotr jednak przypomina wiernym, że Bóg jest wierny i zawsze obecny.

W czasie powstawania listu ludzie z niecierpliwością oczekiwali powrotu *Jezusa* i spełnienia Jego obietnicy rychłego przyjścia. Piotr wyjaśnia, że choć ich oczekiwania mogły być błędne, Bóg ma plan dotyczący tego powrotu i – co napawa nadzieją – daje czas na nawrócenie.

Bóg jest cierpliwy i miłosierny

Werset ten ukazuje wielką cierpliwość i miłosierdzie Boga, który pragnie, aby wszyscy ludzie się nawrócili i dostąpili odkupienia. Nikt nie jest bardziej zainteresowany naszym zbawieniem niż Bóg, gdyż to On nas stworzył i głęboko nas kocha.

Jest On tak miłosierny, że daje nam czas na nawrócenie – nie dlatego, że waha się co do swoich zamiarów, lecz dlatego, że pragnie, aby wszyscy zostali zbawieni i zaznali wewnętrznego pokoju. Ważne jest, by okazywać wdzięczność za Jego cierpliwą miłość i każdego dnia zabiegać o Jego przebaczenie.

Moc nawrócenia

Nawrócenie stanowi fundamentalny element naszej wiary, gdyż pozwala nam zbliżyć się do Boga i otrzymać Jego łaskę. Werset ten przypomina nam, że Bóg nie chce, aby ktokolwiek zginął, lecz by wszyscy się nawrócili i mieli szansę na osiągnięcie zbawienia.

Nawrócenie to proces wymagający pokory i siły woli, a jednocześnie źródło ogromnej siły, która pozwala nam iść naprzód. Bóg daje nam szansę na nawrócenie, abyśmy mogli osiągnąć prawdziwe szczęście; musimy jednak pamiętać, że nawrócenie nie zawsze jest łatwe – to wymagające zadanie, które wiąże się z wysiłkiem, pokorą i wytrwałością.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Który nas zbawił i powołał świętym powołaniem nie na podstawie naszych uczynków, ale na podstawie swojego postanowienia i łaski, która została nam dana w Chrystusie Jezusie przed wiecznymi czasy.
>
> *— II Tymoteusza 1:9*

Książka: Nowy Testament / II Tymoteusza
Tematy: Zbawienie, powołanie, laska, Świętość

Interpretacja:
W *II Tymoteusza 1:9* apostoł *Paweł* mówi nam o Bożym powołaniu nas jako wspólnoty. Bóg nas zbawił i powołał z łaski – a nie na podstawie naszych własnych, zasłużonych uczynków; jest to powołanie ustanowione w *Jezusie Chrystusie* jeszcze przed wiekami.

Zbawienie z łaski

Warto podkreślić, że nasze zbawienie nie zależy od naszych uczynków, lecz od Bożej łaski. Jako ludzie popełniamy błędy i grzeszymy; jednak to dzięki wierze w Jezusa Chrystusa i Jego ofiarę na krzyżu możemy otrzymać zbawienie, które Bóg oferuje nam darmo i bezwarunkowo.

Boży zamysł

Boże powołanie ukazuje zamysł Boga wobec naszego życia. Bóg ma plan dla każdego z nas – misję do spełnienia w tym świecie. Gdy przyjmujemy Jego powołanie i poddajemy się mu, otwieramy drogę do życia w pełni i doświadczania Jego woli. To Boże powołanie prowadzi nas do wypełnienia naszego przeznaczenia oraz planów, jakie Bóg dla nas przygotował.

Boża łaska w Jezusie Chrystusie

To dzięki Bożej łasce dostąpujemy zbawienia i realizujemy Boży zamysł dla naszego życia. Boża łaska oznacza, że nie musimy nic robić, by zasłużyć na Jego miłość czy przychylność. Bóg obdarza nas łaską przez Jezusa Chrystusa, który umarł za nasze grzechy i wybawił nas od wiecznej śmierci. W Jezusie znajdujemy łaskę niezbędną do życia i wypełnienia naszego powołania.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Odrzućcie więc wszelką plugawość oraz bezmiar zła i z łagodnością przyjmijcie zaszczepione w was słowo, które może zbawić wasze dusze.
>
> *— Jakuba 1:21*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: Zbawienie, nawrócenie, zlo, Słowo Boże

Interpretacja:
W tym interesującym wersecie *Jakuba 1:21*, Apostoł *Jakub* wzywa nas do odrzucenia wszystkiego, co oddziela nas od Boga. Pozbycie się brudu i złości jest kluczowe, aby móc

przystąpić do *Bożego Słowa* z pokorą i gotowością przyjęcia „zaszczepionego słowa”, które ma moc zbawić nasze dusze.

Co oznacza odrzucenie wszelkiego brudu i resztek złości?

W tym fragmencie „plugawość” odnosi się do wszystkiego, co kala nasze umysły i ciała – takich jak nieczyste myśli, grzechy czy szkodliwe wpływy, które mogą nas oddalić od Boga. Niezwykle ważne jest, aby uwolnić się od tych rzeczy i podjąć zdecydowany wysiłek, by odrzucić wszystko, co dystansuje nas od naszego *Stwórcy*.

Złość natomiast odnosi się do wszelkich działań, którymi krzywdzimy siebie lub innych. Często kierują nami złe intencje i dążymy do własnych korzyści, nie zważając na dobro innych. Musimy porzucić takie postępowanie i dążyć do życia w zgodzie z naszym otoczeniem.

Zaszczepione słowo a zbawienie naszych dusz

„Zaszczepione słowo”, o którym mówi Jakub, to Słowo Boże. Apostoł wzywa nas, byśmy przyjmowali je z łagodnością i pozwolili mu zakorzenić się w naszych sercach, aby nasze dusze mogły dostąpić zbawienia. Istotne jest, by okazywać pokorę i otwartość w przyjmowaniu Bożego Słowa oraz pozwalać mu prowadzić nas w każdym aspekcie życia.

Zbawienie naszych dusz jest jedną z najważniejszych spraw i odpowiedzialności, jakie spoczywają na nas jako chrześcijanach. Słowo Boże wskazuje nam kierunek i drogę, którą należy podążać, aby osiągnąć zbawienie i w pełni cieszyć się życiem z Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Jeden jest prawodawca, który ma moc zbawić i zatracić. A ty kim jesteś, że osądzasz drugiego?

> — *Jakuba 4:12*

Książka: Nowy Testament / Jakuba

Tematy: Zbawienie, sadzic, prawo, bliźni, sprawiedliwosc

Interpretacja:

Werset *Jakuba 4:12* stanowi dla nas cenną lekcję na temat powstrzymywania się od osądzania innych. Jest on skierowany do osób, które potępiają bliźnich i czują się od nich lepsze, przypominając im, że jedynie Bóg ma prawo do sądzenia. Osądzanie innych jest powszechną skłonnością we współczesnym społeczeństwie; musimy jednak pamiętać, że jest to postawa niesprawiedliwa i sprzeczna z nauką *Chrystusa*.

Zamiast osądzać, powinniśmy okazywać współczucie i starać się zrozumieć innych. Należy żyć tak, by okazywać miłość i akceptację każdemu człowiekowi, bez względu na okoliczności. Werset ten przypomina również, że nikt nie jest doskonały i że wszyscy w pewnych dziedzinach życia mamy swoje niedoskonałości. Dlatego powinniśmy wykazywać się cierpliwością wobec siebie i innych, a także nieustannie szukać Bożego prowadzenia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Uzdrów mnie, PANIE, a będę uzdrowiony; zbaw mnie, a będę zbawiony. Ty bowiem jesteś moją chwałą.
>
> — *Jeremiasza 17:14*

Książka: Stary Testament / Jeremiasza

Tematy: Zbawienie, wyzdrowienie, chwala, bezpieczenstwo, choroba

Interpretacja:
Księga Jeremiasza jest jedną z najważniejszych ksiąg prorockich Starego Testamentu i zawiera wiele istotnych wersetów poruszających takie tematy, jak ufność Bogu, przebaczenie i odkupienie. Jednym z takich wersetów jest *Jeremiasza 17:14*.

Uzdrowienie i zbawienie

Werset ten stanowi modlitwę, w której Jeremiasz prosi Boga o uzdrowienie i zbawienie. Wielu ludzi może utożsamić się z tą modlitwą, ponieważ każdy z nas w pewnym momencie życia potrzebował uzdrowienia – czy to fizycznego, czy emocjonalnego. Słowo „uzdrowić” odnosi się tu do obu tych wymiarów; Jeremiasz prosi Boga, by uleczył go z dolegliwości i wybawił z kłopotów.

Zbawienie to kluczowe pojęcie biblijne, oznaczające wyzwolenie z grzechu i jego konsekwencji. W tym wersecie Jeremiasz uznaje, że tylko Bóg ma moc uzdrawiania i zbawiania oraz że to Jemu należy się wszelka chwała. Poprzez tę modlitwę prorok daje wyraz głębokiej wierze w Boga oraz w Jego moc uzdrawiania i zbawiania.

Refleksja nad wersetem

Wielu z nas zmaga się dziś z problemami zdrowotnymi oraz trudnościami osobistymi i emocjonalnymi. Werset ten przypomina nam, że Bóg jest naszym Zbawicielem i jedynym, który potrafi uleczyć nasze rany. Jest On naszym schronieniem i obrońcą; w Nim możemy znaleźć potrzebny nam pokój i ukojenie. Co więcej, słowa te wzywają nas do ufności Bogu oraz do wiary w Jego moc i miłość do nas. Dzięki modlitwie możemy powierzać Mu nasze troski i potrzeby, prosząc o pomoc w trudnych chwilach.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ale ja z głosem dziękczynienia będę ci składał ofiary, wypełnię to, co ślubowałem. Od PANA pochodzi wybawienie.
>
> *— Jonasza 2:9*

Książka: Stary Testament / Jonasza
Tematy: Zbawienie, wdzięczność, posłuszeństwo, ofiara

Interpretacja:
Księga Jonasza jest jedną z ksiąg prorockich *Starego Testamentu*; opowiada ona historię człowieka, który ucieka przed Bogiem, sprzeciwiając się Jego wezwaniu do głoszenia przesłania w Niniwie. Ostatecznie *Jonasz* zostaje wrzucony do morza i połknięty przez wielką rybę, w której wnętrzu przebywa przez trzy dni. W *drugim rozdziale Jonasz*, znajdując się w brzuchu ryby, woła do Boga o wybawienie.

Wdzięczność jako odpowiedź na wybawienie

Werset 10 wyraża uwielbienie i wdzięczność wobec Boga za Jego wybawienie. Jonasz uznaje, że jedynie dzięki Bożemu miłosierdziu i mocy został uwolniony z ryby i otrzymał kolejną szansę na wypełnienie swojej misji. Głos uwielbienia jest ofiarą składaną Bogu w uznaniu Jego łaski i miłości.

Znaczenie dotrzymywania obietnic złożonych Bogu

Jonasz zobowiązuje się również do realizacji tego, co zadeklarował Bogu w *wersecie 10*: *„Ale ja z głosem dziękczynienia będę ci składał ofiary, wypełnię to, co ślubowałem”*. Wynika z tego, że składanie uwielbienia nie jest jedynie aktem słownym; wiąże się ono z konkretnymi czynami, zgodnymi z tym, o co prosił Bóg.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Który nas wyrwał z mocy ciemności i przeniósł do królestwa swego umiłowanego Syna; W którym mamy odkupienie przez jego krew, przebaczenie grzechów.
>
> — *Kolosan 1:13-14*

Książka: Nowy Testament / Kolosan
Tematy: Zbawienie, krew, diabel, Ojciec, Jezus, Zbawiciel

Interpretacja:
Fragment *Kolosan 1:13-14* ukazuje niezwykle ważną prawdę: mówi o najwyższej mocy, która wybawiła nas z ciemności, by wprowadzić do Królestwa umiłowanego Syna Bożego. Co jednak dokładnie to oznacza?

Wybawienie spod władzy ciemności

Po pierwsze, mówiąc o „władzy ciemności", mamy na myśli wpływ zła na nasze życie. Może się on przejawiać na różne sposoby – na przykład poprzez uzależnienia, depresję, lęk czy jakikolwiek inny szkodliwy nawyk lub negatywną emocję oddalającą nas od Boga. Dlatego, aby doznać uwolnienia, potrzebujemy pomocy Tego, który dysponuje mocą przewyższającą naszą własną.

Po drugie, wyrażenie *„królestwa Swego umiłowanego Syna"* oznacza, że zostaliśmy wprowadzeni do Królestwa, w którym panują dobroć i sprawiedliwość Syna Bożego. Przyjmując Bożą pomoc, znajdujemy bezpieczne miejsce, w którym możemy rozkwitać i pozytywnie się rozwijać.

Odkupienie przez krew Jezusa

Wersety te wyraźnie wskazują, że odkupienie dokonuje się przez *krew Jezusa*. Słowo *„odkupienie"* oznacza wybawienie lub zbawienie. W kontekście historycznym, w jakim powstały te słowa, termin ten wiązał się z uwolnieniem niewolnika. Dzięki swojej ofierze na krzyżu Jezus wyzwolił nas z grzechu i niewoli szatana *(Efezjan 1:7)*. Odkupienie nie

przyszło łatwo; zostało okupione wielką ceną – życiem Jezusa. Jednak dzięki Jego śmierci i zmartwychwstaniu mamy możliwość dostąpienia zbawienia.

Przebaczenie grzechów

Kolosan 1:13-14 mówi również o przebaczeniu grzechów – kolejnym niezwykle ważnym temacie w Biblii. Grzech to każde działanie sprzeczne z Bożymi przykazaniami, a wszyscy jesteśmy grzesznikami *(Rzymian 3:23)*.

Jednak dzięki *krwi Chrystusa* możemy otrzymać przebaczenie naszych grzechów. Przebaczenie to nie opiera się na naszych własnych uczynkach, lecz na Bożej łasce i miłosierdziu *(Efezjan 2:8–9)*. Gdy przyjmujemy *Jezusa jako naszego osobistego Zbawiciela*, Jego zasługi i ofiara na krzyżu oczyszczają nas z grzechów, a my zostajemy usprawiedliwieni przed Bogiem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Oni będą moimi, mówi PAN zastępów, w dniu, kiedy uczynię ich moją własnością. Zlituję się nad nimi, jak się lituje ojciec nad swoim synem, który mu służy.
>
> *— Malachiasza 3:17*

Książka: Stary Testament / Malachiasza
Tematy: Zbawienie, nagroda, służba, czasy ostateczne

Interpretacja:
Księga Malachiasza jest ostatnią księgą *Starego Testamentu* i zalicza się ją do ksiąg prorockich. Bóg przemawia w niej do swojego ludu przez proroka *Malachiasza*, aby skorygować ich niewierność i przywrócić relację z Nim. Szczególnie poruszający jest

werset 17. trzeciego rozdziału, w którym Bóg obiecuje, że ci, którzy wiernie za Nim podążają, zostaną uznani za Jego szczególną własność i dostąpią przebaczenia.

W tym wersecie Bóg ukazuje, *jak bardzo cenni są dla Niego ci, którzy wiernie za Nim idą*; traktuje ich bowiem jak swój szczególny skarb. Służy to nie tylko wskazaniu Jego wyznawców, ale także ukazaniu wartości, jaką im przypisuje, oraz ich znaczenia w Jego oczach. Można to również odczytywać jako wyraz Bożej miłości do tych, którzy darzą Go czcią.

Werset ten mówi także o przebaczeniu. Bóg oświadcza, że przebaczy im tak, jak człowiek przebacza synowi, który mu służy. To niezwykle wymowny obraz, ilustrujący Bożą miłość i przebaczenie w relacji z nami. Ukazuje on, że Bóg jest gotów nam przebaczyć – mimo naszych wad i błędów – jeśli tylko okażemy skruchę i będziemy podążać Jego drogą.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A Jezus, spojrzawszy na nich, powiedział: U ludzi to niemożliwe, ale nie u Boga. U Boga bowiem wszystko jest możliwe.
>
> *— Marka 10:27*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: Zbawienie, Jezus, cuda

Interpretacja:
Biblia ukazuje nam, jak ważne jest nieustanne szukanie Boga i pokładanie w Nim całkowitej ufności. Znajduje to odzwierciedlenie w Ewangelii *Marka 10:27*, która uczy nas, że dla Boga wszystko jest możliwe, nawet jeśli dla ludzi wydaje się to niemożliwe.

Co to oznacza, że dla Boga wszystko jest możliwe?

Werset ten pokazuje, że każdą przeszkodę czy trudność napotkaną na naszej drodze można pokonać dzięki Bożej mocy. Bóg sprawuje absolutną władzę nad naszym życiem; gdy polegamy na Nim i powierzamy Mu nasze ciężary, On prowadzi nas właściwą ścieżką.

Jak możemy odnieść ten werset do naszego życia?

Jeśli przyjrzymy się własnemu życiu, z pewnością znajdziemy sytuacje, w których czuliśmy się bezsilni, nie wiedzieliśmy, co robić, lub czuliśmy się jak w potrzasku, bez wyjścia. W takich chwilach warto pamiętać, że dla Boga wszystko jest możliwe, i wierzyć, że pomoże On nam znaleźć rozwiązanie. Co więcej, werset ten wzywa nas do budowania bliższej relacji z Bogiem, zachęcając do powierzania Mu wszelkich trosk i do wiary, że może On dokonać w naszym życiu istotnych zmian. Bóg daje nam siłę do pokonywania trudności, gdy w Niego wierzymy i Mu ufamy.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bo i Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służono, ale aby służyć i aby dać swe życie na okup za wielu.
>
> *— Marka 10:45*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: Zbawienie, pokora, Jezus, ofiara, służba

Interpretacja:
W Ewangelii *Marka 10:45 Jezus* ogłasza główny cel swego przyjścia na świat: służbę oraz oddanie życia jako okupu za wszystkich. W tym wersecie Jezus zwraca się do swoich uczniów, ucząc ich, że władza i wpływy nie powinny być źródłem pychy czy arogancji, lecz raczej narzędziami służby na rzecz innych. Jezus ukazuje swoim naśladowcom, że

prawdziwe przywództwo wyraża się w służbie i poświęceniu dla dobra innych.

Poświęcenie i służba

Kluczowym przesłaniem tego wersetu jest moc służby i poświęcenia. Przez cały okres swojej ziemskiej posługi *Jezus* nie tylko nauczał o miłości i miłosierdziu, ale także konsekwentnie dawał im wyraz w swoich czynach. Uzdrawiał chorych, karmił głodnych i przywracał nadzieję zrozpaczonym. Nawet w obliczu własnej śmierci Jezus pokazał, że służba innym i miłość do nich są dla Niego ważniejsze niż własne życie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A Jezus mu powiedział: Idź, twoja wiara cię uzdrowiła. Zaraz też odzyskał wzrok i szedł drogą za Jezusem.
>
> *— Marka 10:52*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: Zbawienie, wiara, wyzdrowienie

Interpretacja:
Zanim przeanalizujemy sam werset, warto zrozumieć biblijny kontekst tej historii. W opisywanym fragmencie *Jezus* przebywa w Jerycho, mieście położonym w Dolnej Judei. Przechodząc przez nie, spotyka niewidomego żebraka o imieniu Bartymeusz.

Gdy Bartymeusz dowiaduje się, że w pobliżu jest Jezus, zaczyna wołać o pomoc, pragnąc odzyskać wzrok. Wiele osób z otoczenia Jezusa próbuje powstrzymać żebraka, nakazując mu milczenie. On jednak krzyczy jeszcze głośniej, wierząc, że Jezus go uzdrowi.

W końcu Jezus przywołuje go do siebie i pyta, co może dla niego uczynić. Bartymeusz odpowiada, że chce odzyskać wzrok, na co Jezus mówi: *„Idź, twoja wiara cię uzdrowiła”*. W tej samej chwili Bartymeusz odzyskuje wzrok i dołącza do grupy ludzi podążających za Jezusem.

Wiara i uzdrowienie

Słowa Jezusa skierowane do Bartymeusza – że to jego wiara go uzdrowiła – stanowią dla nas dzisiaj ważne i aktualne przypomnienie. Cud ten ukazuje, jak wielkie znaczenie w życiu chrześcijanina ma wiara.

Aby dostąpić uzdrowienia, nie wystarczy, by Jezus pragnął nas uzdrowić; musimy również wierzyć, że posiada On zarówno moc, jak i wolę, by tego dokonać. Wiara jest kluczowym elementem każdego cudu; pozwala nam uwierzyć, że to, co niemożliwe, staje się możliwe.

Podążanie za Jezusem

Oprócz wątku wiary, fragment ten podkreśla również znaczenie podążania za Jezusem. Po uzdrowieniu Bartymeusz dołącza do grupy osób idących za Jezusem drogą. Postępek ten świadczy o jego *wierze w Jezusa jako Mesjasza* oraz o tym, jak wielkie znaczenie miało to wydarzenie dla jego życia.

Podążanie za Jezusem to coś więcej niż tylko dobre samopoczucie; wymaga ono wytrwałości, wysiłku i oddania. Oznacza gotowość do uwierzenia w Jego moc oraz gotowość do całkowitej zmiany życia w miarę, jak kroczymy drogą wiary.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Kto uwierzy i ochrzci się, będzie zbawiony, ale kto nie uwierzy, będzie potępiony.
>
> — *Marka 16:16*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: Zbawienie, chrzest, wiara, sadzic, kara

Interpretacja:
Biblia jest źródłem nauk i wskazówek, które chrześcijanie starają się wprowadzać w życie codzienne. Jedna z takich wskazówek znajduje się w Ewangelii według św. Marka (16:16). Werset ten podkreśla znaczenie wiary w Boga oraz chrztu dla osiągnięcia zbawienia.

Wiara w Boga

Jednym z kluczowych elementów tego wersetu jest *wiara w Boga*. Pojęcie to stanowi istotę religii chrześcijańskiej, gdyż to właśnie dzięki wierze osiąga się zbawienie. Wiara w Boga jest fundamentem chrześcijaństwa, wyznaczającym kierunek życia wyznawców. Dzięki wierze chrześcijanie dążą do życia pełnego miłości, współczucia i więzi ze *Stwórcą*.

Chrzest

Kolejnym ważnym pojęciem występującym w wersecie *Marka 16:16* jest chrzest. Chrzest to obrzęd religijny symbolizujący odnowę życia wierzącego i jego oddanie Bogu. Jest to akt wyrażający pragnienie życia wypełnionego wiarą i miłością do Boga. Istotne jest nie tylko wierzyć w Boga, ale także dawać temu wyraz poprzez swoje czyny.

Znaczenie zbawienia

Marka 16:16 podkreśla również znaczenie zbawienia. Zbawienie jest kluczowym pojęciem w chrześcijaństwie, stanowiącym ostateczny cel wierzących. Oznacza ono uwolnienie od grzechu i osiągnięcie życia wiecznego w niebie. Należy podkreślić, że zbawienie nie jest czymś, co uzyskuje się automatycznie; trzeba do niego dążyć poprzez wiarę i dobre uczynki.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Potem przywołał do siebie lud wraz ze swoimi uczniami i powiedział do nich: Ktokolwiek chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie, weźmie swój krzyż i idzie za mną.
>
> *— Marka 8:34*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: Zbawienie, Ukrzyżowanie, podazac, Jezus, egoizm

Interpretacja:
Ewangelia Marka została napisana z myślą o wierzących pochodzenia pogańskiego, z których większość nie znała religii żydowskiej. Marek pragnął w swojej Ewangelii ukazać *Jezusa jako Syna Bożego* oraz podkreślić konieczność pójścia za Nim i utrzymywania z Nim osobistej więzi. W ósmym rozdziale Jezus przebywa w Galilei wraz ze swoimi uczniami; dokonuje tam kilku cudów, a następnie naucza o kosztach naśladowania Go.

Cena uczniostwa

W wersecie 34. *Jezus* gromadzi tłum oraz swoich uczniów i mówi im, że jeśli chcą za Nim pójść, muszą wyprzeć się samych siebie, wziąć swój krzyż i Go naśladować. Jest to fundamentalna nauka chrześcijaństwa, oznaczająca wyrzeczenie się własnej woli oraz podjęcie decyzji o podążaniu za Jezusem w każdym aspekcie życia. Dla wielu chrześcijan werset ten może być trudny do przyjęcia, gdyż wiąże się z wyrzeczeniem się siebie i świadomym wyborem naśladowania Jezusa. Oznacza to konieczność odłożenia na bok własnych pragnień i ambicji, aby móc wypełniać wolę Bożą.

Wyrzeczenie się siebie

Zwrot „wyprzeć się samego siebie” stanowi wezwanie do porzucenia egoizmu i skupienia się na służbie Bogu oraz bliźnim. Zamiast dążyć do osobistej wygody i realizacji własnych ambicji, musimy być gotowi zrezygnować z zaspokajania własnych potrzeb dla dobra innych. Taka postawa służby odzwierciedla miłość *Chrystusa* do nas i pozwala nam prowadzić pełne, wartościowe życie.

Wzięcie swojego krzyża

„Wzięcie swojego krzyża” oznacza ofiarę i cierpienie, jakie wiążą się z naśladowaniem Jezusa. Krzyż był narzędziem tortur i śmierci; zatem wzięcie krzyża oznacza gotowość na przyjęcie cierpienia i prześladowań z powodu wiary. Postępując w ten sposób, idziemy śladami Chrystusa i możemy mieć pewność, że On jest z nami zawsze.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Bo kto chce zachować swoje życie, straci je, a kto straci swoje życie z mojego powodu i dla ewangelii, ten je zachowa.
>
> *— Marka 8:35*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: Zbawienie, Ewangelizacja, życie

Interpretacja:
W Ewangelii *Marka 8:35 Jezus* przedstawia jedno ze swoich najbardziej znanych pouczeń. Werset ten skłania do ważnych przemyśleń na temat życia i zbawienia, a także roli, jaką odgrywają w nich Jezus i Ewangelia.

Co oznacza ten werset?

W tym fragmencie *Jezus* mówi o tym, jak ważne jest, by nie kurczowo trzymać się własnego życia, lecz raczej je oddać, aby móc za Nim podążać. Wzywa nas do oddania życia *„z powodu Niego i Ewangelii”*, co oznacza życie skoncentrowane na Chrystusie i Jego przesłaniu. I właśnie na tej drodze odnajdziemy „zbawienie”.

„Zbawienie” oznacza tu nie tylko życie wieczne, ale także życie pełne i wartościowe już w tym świecie. Jeśli kurczowo trzymamy się własnego życia, tracimy szansę na pełne życie *w Chrystusie* i doświadczenie zwycięstwa, jakie płynie z takiego oddania siebie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Dlatego będę wypatrywał PANA, będę oczekiwać Boga mego zbawienia. Mój Bóg mnie wysłucha.
>
> *— Micheasza 7:7*

Książka: Stary Testament / Micheasza
Tematy: Zbawienie, nadzieja, sluchac

Interpretacja:
W *Micheasza 7:7* prorok zachęca nas, byśmy zwrócili wzrok ku Panu. Zamiast rozpamiętywać nasze problemy i trudności, *Micheasz* uczy nas, abyśmy kierowali spojrzenie na Pana i na Niego oczekiwali. Zaufanie proroka do Boga jest widoczne w jego słowach, a jego wiara stanowi dla nas wzór do naśladowania w naszym własnym życiu.

Łatwo poczuć się przytłoczonym życiowymi wyzwaniami i zagubionym w troskach. Jednak wiara w Boga i zwrócenie ku Niemu wzroku mogą pomóc nam odnaleźć pokój oraz siłę do pokonania każdej przeszkody. Kierując nasze modlitwy i myśli ku Bogu, ufamy, że będzie On nas prowadził i wspierał pośród naszych zmagań. Przesłanie proroka ukazuje, że Bóg

pragnie słuchać naszych modlitw, jeśli zdecydujemy się Mu zaufać.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Proszę, PANIE, wybaw teraz; proszę, PANIE, daj pomyślność. Błogosławiony, który przychodzi w imię PANA; błogosławimy wam z domu PANA.
>
> *— Psalmów 118:25-26*

Książka: Stary Testament / Psalmów
Tematy: Zbawienie, błogosławieństwo, Wielkanoc, przezwyciezanie

Interpretacja:
Psalm 118 to pieśń uwielbienia i dziękczynienia skierowana do Boga za Jego moc i miłosierdzie. *Werset 25* zawiera poruszające błaganie, w którym psalmista prosi Boga o ocalenie i pomyślność w chwili obecnej. Wołanie to wyraża nadzieję i ufność w Bożą opatrzność, a jednocześnie odzwierciedla ludzką potrzebę pomocy i ochrony w obliczu przeciwności losu.

Panie, wybaw nas teraz

Psalmista kieruje swoją pierwszą prośbę do Pana, Boga Izraela. Błaganie o ocalenie wskazuje na sytuację zagrożenia lub udręki, wymagającą Bożej interwencji. Prośba ta wykracza poza zwykłe wołanie o pomoc; stanowi wyznanie wiary w zdolność Boga do zaspokojenia naszych potrzeb w czasach kryzysu. Psalmista wie, że tylko Bóg może wybawić go z przeciwności, dlatego zwraca się do Niego o wsparcie.

Dziękczynienie dla Boga

Werset 26 Psalmu 118 głosi błogosławieństwo dla tych, którzy przychodzą w imię Pana. Jest to wyraz radości i triumfu w obecności Pana. Werset ten znajduje się w Księdze Psalmów – zbiorze poematów i pieśni wykorzystywanych w kulcie żydowskim i chrześcijańskim.

W kontekście *Psalmu 118* autor wyraża wdzięczność Bogu za ocalenie przed wrogami i okazanie niezachwianej miłości pośród przeciwności. *Werset 26* odzwierciedla jego przekonanie, że Bóg nadal będzie go chronił i prowadził w przyszłości.

Błogosławieństwo dla tych, którzy przychodzą w imię Pana

Zwrot *„Błogosławiony, który przychodzi w imię PANA”* był na przestrzeni dziejów używany jako wyraz powitania i uwielbienia. Żydzi wypowiadają te słowa podczas świąt *Sukkot i Paschy*, natomiast chrześcijanie używają ich w *Niedzielę Palmową*, upamiętniając triumfalny wjazd *Jezusa* do Jerozolimy.

Fraza ta bywa również interpretowana jako odniesienie do Bożych posłańców. Prorocy i apostołowie byli posyłani przez Boga, aby głosić Jego słowo i nieść światu Jego przesłanie. Co więcej, w Nowym Testamencie Jezus określa siebie mianem Tego, który został posłany przez Boga, by przynieść światu zbawienie.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Uważam bowiem, że cierpienia teraźniejszego czasu nie są godne porównywania z tą przyszłą chwałą, która ma się w nas objawić.
>
> *— Rzymian 8:18*

Książka: Nowy Testament / Rzymian

Tematy: Zbawienie, Życie wieczne, cierpienie

Interpretacja:
Życie chrześcijańskie nie jest łatwe, a droga wiary bywa pełna prób i trudności. Dobra wiadomość jest jednak taka, że te cierpienia są tylko tymczasowe. W Liście do *Rzymian 8:18 apostoł Paweł* przypomina nam, że nasze obecne, przemijające cierpienia nie mogą się równać z chwałą, która ma się w nas objawić.

Co to oznacza?

Paweł mówi, że choć w codziennym życiu napotykamy trudności, to ostatecznie czeka nas nagroda za naszą wiarę. Owa przyszła chwała odnosi się do nieba, gdzie będziemy królować *z Chrystusem* na wieki. Życie wieczne w obecności Boga jest nieporównanie lepsze od wszystkiego, czego możemy doświadczyć w tym życiu – bez względu na to, jak trudne by ono było.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Objawiła się bowiem łaska Boga, niosąca zbawienie wszystkim ludziom; Pouczająca nas, abyśmy wyrzekłszy się bezbożności i światowych pożądliwości, trzeźwo, sprawiedliwie i pobożnie żyli na tym świecie.
>
> *— Tytusa 2:11-12*

Książka: Nowy Testament / Tytusa
Tematy: Zbawienie, uzależnienie, laska, sprawiedliwosc, samokontrola, świat

Interpretacja:
Boża łaska to kluczowe pojęcie biblijne, definiowane jako Boża miłość i miłosierdzie, wyrażone poprzez ofiarę Jezusa Chrystusa na krzyżu. Innymi słowy, dzięki Bożej łasce

osoby przyjmujące Jezusa jako swojego Zbawiciela mogą otrzymać przebaczenie grzechów oraz dar życia wiecznego w niebie.

Pobożność nie polega jedynie na wykonywaniu praktyk religijnych; oznacza ona życie w jedności z Bogiem i zgodnie z Jego naukami. Być człowiekiem pobożnym to żyć sprawiedliwie i etycznie, a także traktować innych z miłością i współczuciem. Jesteśmy powołani do życia według Bożych nauk i przestrzegania Jego przykazań.

Odrzucenie bezbożności i światowych pragnień nie jest łatwym zadaniem, gdyż wszyscy jesteśmy narażeni na różnorodne pokusy, jakie niesie ze sobą świat. Warto jednak pamiętać, że szukanie szczęścia w przelotnych przyjemnościach to pułapka, w którą wpada wielu ludzi. Prawdziwe, trwałe szczęście odnajduje się, krocząc Bożymi drogami oraz czerpiąc pokój i spełnienie z relacji z Nim.

Żyjąc w sposób trzeźwy, sprawiedliwy i pobożny, możemy dawać świadectwo innym, pokazując, że życie zgodne z Bożymi naukami to nie tylko teoria, lecz praktyczna rzeczywistość. Takie życie dowodzi, że jesteśmy prawdziwymi naśladowcami Chrystusa, i pozwala nam wprowadzać pozytywne zmiany w otaczającym nas świecie.

Musimy jednak pamiętać, że życie w pobożności nie oznacza, iż nigdy nie popełnimy błędów. Wszyscy jesteśmy ludźmi i mamy skłonność do potknięć; liczy się natomiast uznanie swoich błędów oraz szukanie Bożego przebaczenia i prowadzenia w dalszym życiu. Zamiast zniechęcać się w chwilach niepowodzeń, powinniśmy pamiętać, że Bóg nas kocha i zawsze jest gotów nam przebaczyć.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie z uczynków sprawiedliwości, które my spełniliśmy, ale według swego miłosierdzia zbawił nas przez obmycie odrodzenia i

> odnowienie Ducha Świętego.
>
> *— Tytusa 3:5*

Książka: Nowy Testament / Tytusa
Tematy: Zbawienie, chrzest, Duch Święty, miłosierdzie, odrodzenie, sprawiedliwosc

Interpretacja:
Tytusa 3:5 mówi nam, że zbawienia nie osiąga się dzięki sprawiedliwym uczynkom, których dokonaliśmy. Innymi słowy, nie możemy zasłużyć na zbawienie własnym wysiłkiem czy zasługami. *Zbawienie jest nam natomiast udzielane dzięki Bożemu miłosierdziu*.

Dla wierzących jest to przesłanie niosące przemianę i wyzwolenie, gdyż nie ciąży na nas nieustanna presja, by wykonywać wystarczająco wiele dobrych uczynków dla osiągnięcia zbawienia. Zamiast tego możemy zaufać Bożej łasce i miłosierdziu, które zapewniają nam zbawienie.

Na uwagę zasługują dwa istotne pojęcia występujące w tym wersecie. Pierwszym z nich jest *„obmycie odrodzenia”*, odnoszące się do oczyszczenia, jakie dokonuje się w nas na skutek zbawienia. Drugim jest *„odnowienie przez Ducha Świętego”* – termin określający wewnętrzną przemianę, która zachodzi w nas w wyniku zbawienia.

Odrodzenie i odnowienie to procesy zachodzące równocześnie w momencie przyjęcia zbawienia; nie można doświadczyć jednego bez drugiego. Gdy zostajemy zbawieni, nasze serca zostają oczyszczone z wszelkiej nieczystości, a nasze duchy – odnowione mocą Ducha Świętego.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*